

04 12 2014 г.

Агульны інтэрв'ю

КАНТАКТЫ БЕЗ МЕЖАЎ

Убачыць новыя перспектывы імкнецца моладзь Саюзнай дзяржавы

Штогод каля 20 тысяч беларусаў накіроўваюцца атрымліваць адукацыю ў Расію, а 2 тысячы расіян прыязджаюць вучыцца ў Беларусь. Гэтая інфармацыя была агучана падчас «круглага стала» «Перспектывы развіцця Саюзнай дзяржавы: дзіцяча-юнацкая і маладзёжная палітыка», што адбылося ў Нацыянальнай бібліятэцы. Размова таксама ішла пра навуковы абмен, дзейнасць сумеснай ВНУ (Беларуска-Расійскага ўніверсітэта ў Магілёве), маладзёжны бизнес-акселератар, а таксама пра іншыя шматлікія праекты. Адзначалася эфектыўнае супрацоўніцтва айчынных і расійскіх будатрадаў: такія зводныя атрады працуюць на будаўніцтве Беларускай АЭС у Астравецкім раёне і на аб'ектах нафтагазавага радовішча «Баваненкава» ў Ямала-Нянецкай аўтаномнай акрузе.

Фота Марыны БЕГУНЮК

Спыняцца на дасягнутым ніхто не збіраецца. Бліжэйшым часам паміж Міністэрствам адукацыі Беларусі і Міністэрствам адукацыі і навукі РФ будзе падпісана новае Пагадненне аб супрацоўніцтве ў сферы маладзёжнай палітыкі. Некаторыя канкрэтныя прапановы былі агучаны падчас «круглага стала».

Падручнік плануецца выдаць да 2016 года, калі будзе адзначана 20-годдзе саюзнага будаўніцтва. Кніга будзе выкарыстоўвацца ў навучальным працэсе студэнтаў-гісторыкаў абедзвюх краін.

Так, напрыклад, ад кіраўніцтва Нацыянальнага дзіцячага цэнтра «Зубраня» прагучала ідэя аб удзеле расійскіх юнкараў у спецыялізаванай журналісцкай змене ў лагеры (пра сёлетнюю зусім нядаўна «Чырвонка» пісала), а таксама аб сустрэчах для абмену

досведам паміж ваяжатымі «Зубраняці» і іх калегамі з Расіі.

— Нашы ініцыятывы закліканы спрыяць паляпшэнню зносін паміж моладдзю краін Саюзнай дзяржавы, — расказала карэспандэнт «Чырвонкі» **метадыст НДЦ «Зубраня» Таццяна ШВАЙКА**. — Дзеці з Расіі і іншых краін цяпер таксама адпачываюць у нашым цэнтры, аднак найважнейшай задачай з'яўляецца іх удзел у тэматычных зменах. Адпачынак беларускіх дзяцей фінансуецца з дзяржбюджэту нашай краіны, а ў выпадку з расійскай моладдзю мы якраз і спадзяёмся на дапамогу Саюзнай дзяржавы. Што ж тычыцца важацкага абмену досведам, то асаблівых фінансавых выдаткаў гэта не патрабуе, аднак мы хочам, каб такое супрацоўніцтва таксама адбывалася пад эгідай Саюзнай дзяржавы.

Сярод іншых ініцыятыў вылучалася, напрыклад, прапанова абмяняцца на працоўнымі ў выкарыстанні інтэрнэту ў сферы адукацыі, якую выказала **дырэктар Нацы-**

янальнага інстытута адукацыі Беларусі **Раіса СІДАРЭНКА**. Некаторыя праекты знаходзяцца ў стадыі рэалізацыі ўжо сёння.

Гэта датычыцца, напрыклад, стварэння падручніка па гісторыі Саюзнай дзяржавы, пра які паведамляла намеснік дэкана гістарычнага факультэта МДУ імя М.В. Ламаносава **Аксана СОЛАПАВА**. Паводле яе слоў, стварэннем падручніка ўжо сёння займаюцца беларускія і расійскія гісторыкі з гістфакаў МДУ і БДУ, Інстытута гісторыі Нацыянальнай акадэміі навук Беларусі і арганізацыі «Беларусы Масквы». Падручнік плануецца выдаць да 2016 года, калі будзе адзначана 20-годдзе саюзнага будаўніцтва. Кніга будзе выкарыстоўвацца ў навучальным працэсе студэнтаў-гісторыкаў абедзвюх краін.

— Сёння мы маем наступную сітуацыю: спажываючы дасягненні інтэграцыі, грамадзяне нашых краін часта не ўсведамляюць, што гэта вынік стварэння Саюзнай дзяржавы, — распавяла карэспандэнт «Чырвонкі» **Аксана Салапава**. — Я маю на ўвазе бесперашкоднае перасячэнне мяжы, атрыманне медыцынскай дапамогі на тэрыторыі абедзвюх краін, магчымасць атрымання адукацыі і многае іншае. Пра гэтыя праекты трэба гаварыць як мага больш, каб людзі ведалі, навошта існуе Саюзная дзяржава. Распаўсюджванне інфармацыі можа адбывацца або праз СМІ, або праз сістэму адукацыі. Пазітыўныя моманты беларуска-расійскай інтэграцыі павінны выкладацца, і, спадзяюся, падручнік, які мы ствараем, будзе гэтай спрыяць.

Вынікі мерапрыемства пракаментавала **начальнік дэпартаменту сацыяльнай палітыкі і інфармацыйнага забеспячэння Пастаяннага камітэта Саюзнай дзяржавы Маргарыта ЛЕЎЧАНКА**:

— Мы вельмі задаволены вынікамі дыялогу. Часта на аналагічных мерапрыемствах людзям не трэба казаць пра рэгламент, яны лёгка ўкладваюцца ў адведзены ім хвіліны. Сёння ж нашых спікераў прыходзілася спыняць, так шмат ідэй і думак па ўдасканаленні працы з моладдзю Саюзнай дзяржавы яны маюць. Гэта добры знак. Што датычыцца канкрэтных ініцыятыў, якія прагучалі, то іх рэалізацыя патрабуе пэўнага часу, у першую чаргу з-за афармлення дакументаў. Але я думаю, ужо хутка моладзь абедзвюх краін зможа убачыць пазітыўныя вынікі нашага дыялогу.

Яраслаў ЛЫСКАВЕЦ.

3 ПОШТЫ ЧЫРВОНКІ

ФЕСТИВАЛЬ АБ'ЯДНОЎВАЕ ДЗЯЦЕЙ І ДАРОСЛЫХ

Маргарыта МАЛАШКА, вучаніца 11 класа СШ №12 г. Слуцка:

«Кожны год у нашай школе праводзіцца фестываль сям'і. Яго мэта — спрыяць згуртаванасці бацькоў з дзецьмі і даць зразумець апошнім, што сям'я ў жыцці любога чалавека — самае важнае. Таксама фестываль дапамагае дзедацца пра скрытыя таленты кожнага члена сям'і.

У гэтым навучальным годзе фестываль вырашылі правесці ў два этапы. Такі падзел быў прапанаваны школьным парламентам, які існуе з моманту адкрыцця навучальнай установы і называецца «Школьная рэспубліка «Алімп».

Першы этап фестывалю — кірмаш «Сардэчна запрашаем. Рэцэпты нашых мам» — ужо прайшоў. У ім удзельнічалі вучні 3-8 класаў. На кірмашы было прадстаўлена смачнае печыва, якое дзеці зрабілі сумесна з бацькамі, розныя іншыя вырабы, малюнкi. Ахвотных удзельнічаць у кірмашы было вельмі шмат. Сталы, на якіх была выстаўлена прадукцыя, занялі ўвесь хол школы. Дзецям было цікава прадаваць свае вырабы, для іх гэта быў новы досвед. З кірмашу ніхто не пайшоў з пустымі рукамі. А забавлялі «кліентаў» песнямі і вершамі.

Другі этап фестывалю — «Вайна ў маёй сям'і» — будзе праведзены ў маі наступнага года. Ён будзе прысвечаны 70-годдзю вызвалення Беларусі ад фашыстаў і Вялікай Перамогі».

НЕ ЗДАВАЦЦА, ЗАЎСЁДЫ БЫЦЬ «НА ПАЗІТЫВЕ»

Далей Маргарыта працягвае:

«**У Слуцкай СШ №11 прайшоў конкурс «Містар БРСМ». За гэтае званне змагаліся 14 вучняў гарадскіх і сельскіх школ. Ад нашай навучальнай установы ў конкурсе браў удзел Ілья Янковіч.**

Я пацікавілася ў яго, што было самым складаным. Хлопец адказаў: расказаць пра сябе ў вершаванай форме і не забыцца, пасля гэтага выканаць песню, зноў жа, не забыўшы слоў і трапляючы ў ноты... Дапамагла яму падтрымка з боку бацькоў, а таксама арганізатара школы Іны Уладзіміраўны Дзічкоўскай. Яна не толькі дапамагла шукаць матэрыялы, але і эмацыянальна настройвала да кожнага этапу конкурсу.

Найбольш прадстаўніку ад нашай школы на конкурсе запомніліся выступленні Яўгена Самусевіча, Дзяніса Даніловіча, Аляксандра Бурэрава. «Хлопчы не толькі добра трымаліся на сцэне, але і па-за ёй аказаліся цікавымі суразмоўцамі, з якімі я кантактаваў на працягу ўсяго конкурсу».

Я спытала ў Ільі, ці не засмуціў ён, што не атрымаў звання «Містар БРСМ». Хлопец адказаў, што не. «Я правёў незвычайны дзень, які буду згадваць яшчэ доўгі час. Гэты конкурс даў мне бясконны вопыт. Можа быць, у далейшым, дзякуючы яму, у мяне атрымаецца перамагчы...»

АДЧУЛІ СЯБЕ САПРАЎДНЫМІ ЖУРНАЛІСТАМІ!

Вадзім ГАЛУШКА, вучань 9 класа СШ №4 г. Навагрудка:

«**Я зацікавіўся журналістыкай год таму і вырашыў паспрабаваць свае сілы ў «Школе юнага журналіста» пры Цэнтры творчасці дзяцей і моладзі. Займаюся ўжо другі год і ніводнага разу не пашкадаваў, што прыйшоў сюды.**

Разам з «калегамі» па гуртку мы наведваем розныя мерапрыемствы, сустракаемся з цікавымі людзьмі, пішам рэпартажы і інтэрв'ю, удзельнічаем у розных конкурсах. Але галоўным нашым дасягненнем я лічу ўдзел у фестывалі-конкурсе дзіцячых і маладзёжных СМІ «Свежы вецер». Вельмі ўрадаваліся, калі арганізатары конкурсу паведалі, што мы прайшлі адборачны этап і разам з юнымі журналістамі з усёй Беларусі запрашаны на спецыяльную змену «Зубраняці карпункт» у НДЦ «Зубраня».

Паколькі змена была профільнай, у школе для нас уявілі дадатковыя заняткі. Тэхнічную журналістыку мы вывучалі ў Акадэміі мультымедыянага журналіста, а прыгожа гаварыць нам дапамагала настаўніца па рыторыцы. Прыемным сюрпрызам стала паездка ў Мінск на тэлеканалы «АНТ» і «СТБ». Нам паказалі, як працуюць у тэлестудыі, і пазнаёмлілі з вядучымі праграмы «Добрай раніцы, Беларусь» Яўгенам Булкам і Вольгай Багатырэвіч. Яны адкрылі нам некаторыя таямніцы тэлежурналістыкі. У адным з калідораў мы сутыкнуліся з Георгіем Калдуном, які таксама з задавальненнем пагутарыў з намі.

На працягу ўсёй змены мы удзельнічалі ў розных конкурсах, форумах, канферэнцыях. Кожны змог паспрабаваць сябе ў якасці сапраўднага журналіста: надрукавацца ў газеце, зняць свой рэпартаж. У дзень ад'езду было вельмі цяжка развітацца з новымі сябрамі і любімымі ваяжатымі, таму я вырашыў, што налета вярнуся сюды зноў».

Лісты чытаў Сяргей РАСОЛЬКА.

«Калючы» аргумент

У ЛЕСЕ НАРАДЗІЛАСЯ — НЯХАЙ ТАМ І ЖЫВЕ!

Да Новага года засталася нядоўга. Ужо прадаюць ёлачныя цацкі, паштоўкі, бенгальскія агні, мішуру і мандарыны. Хутка вокны дамоў засвецяцца ад рознакаляровых агнёў гірлянд. Усе будуць рыхтавацца да сустрэчы Новага года. Мне прыгадалася, як напярэдадні мінулага года сям'ёй выправіліся па галоўны атрыбут свята — елку.

...Дрэўцы прадаваліся на кожным кроку. Яны былі звалены ў велізарныя кучы, у многіх — паламаныя верхавіны, а галінкі валяліся пад нагамі прахожых. Было зразумела, што такія дрэўцы ўжо наўрад ці купяць. Хутчэй за ўсё, іх адправяць на якую-небудзь звалку. І толькі адзінкі з іх патрапяць у цёплыя дамы — на навагодняе свята. Сумнае відовішча.

Ад убачанай карціны мне, помніцца, стала няўтульна, а святочны настрой імгненна знік. Пакуль я блукала па кірмашы, бацькі ўжо купілі нам елку. Гэта была сапраўдная прыгажуня — невысокая, з пушыстымі галінкамі і тонкім ствалом, зусім не та-

кая, як тыя, што ляжалі ў вялікай кучы. «Чаму ты такая сумная? Здарылася нешта?» — заклапочана спытала маці. «Не, усё ў парадку», — адказала я.

...Вечар. Я сядзела на канапе і чытала кнігу. У пакоі пахла ігіцай і мандарынамі. Напярэдадні мы ўпрыгожвалі елку: павесілі шклянныя шары, «дожджык», а на верхавіну дрэва ўстанавілі «зорку». А мне ўсё роўна было крыху сумна. Да навагодніх свят ссякаюць дзясяткі тысяч елак і соснаў, якія праз дзесяць дзён з абсыпанымі іголкамі і засохлымі галінкамі валяюцца каля пад'ез-

даў, або тырчаць з гурбаў побач з дамамі. Мёртвыя, адзінокія, нікому не патрэбныя. Іх ссеклі дзеля адзінага дня ў годзе...

Людзям падабаецца пах ігіліцы. Але ж для таго, каб яго адчуць, зусім не абавязкова ссякаць дрэва. Можна пайсці ў лес або парк або ўпрыгожыць свой дом напярэдадні Новага года хваёвымі галінкамі. Сваю навагоднюю елку можна зрабіць самому — з цукерак, цацак, CD-дыскаў, пластыкавых бутэлек. Такое святочнае дрэва, несумненна, падкрэсліць вашу індывідуальнасць і ўжо сапраў-

ды нікога не пакіне абьякавым. А можна замест традыцыйнай елкі выкарыстоўваць, напрыклад, пальму: упрыгожыць яе мішурай, выразанымі з паперы сняхынкамі.

Чаму да елкі такое асаблівае стаўленне? Чаму менавіта яна з'яўляецца сімвалам, абавязковым атрыбутам Новага года — усімі намі любімага свята?

Нашы далёкія продкі надзялялі дрэвы здольнасцю рабіць дабро і зло, лічылі, што ў іх галінах знайшлі прытулак духі — як добрыя, так і злыя. Людзі ўпрыгожвалі дрэвы, каб задобрыць духаў і залучыцца іх падтрымкай. Але гэтая традыцыя ставіць пад пагрозу нашы лясы? І хіба ім было сумна? Хіба ў іх не было сапраўднага свята?

Берагчы прыроду мяне навучыў дзіцячы мультык «Зіма ў Прастаквашыне». Памятаецца, як там сустракалі Новы год у вёсцы, а ў двары прыбралі велізарную елку? І хіба ім было сумна? Хіба ў іх не было сапраўднага свята?

Арына КАГАЛЁНАК, вучаніца 11 класа наваполацкай гімназіі №2.